

РЕШЕНИЕ

№ 1940

гр. София, 16.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в
публично заседание на 14.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **217** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния Кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба вх. № 85/05.01.2026г. по описа на АССГ, подадена от А. М. А. / А. М. А., род. на г., гражданство С., ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ – [населено място], кв. Б., чрез адвокат В. И., ДАК, съдебен адрес: [населено място], [улица], 15, офис 415, срещу Заповед УРИ №5392 ПАМ - 1430/ 18.12.2025г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ , СДВР - МВР, с която на осн. чл. 44 ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из – 1201/01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им, във връзка със Заповед рег. № 6101 ПАМ – 556/25.11.2024 г. за налагане на ПАМ "Връщане в страна на произход", спрямо жалбоподателят е постановено принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци, за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

В жалбата са наведени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена без да са налице предпоставките за издаването ѝ, при изцяло неизяснена фактическа обстановка. Излагат се аргументи, че не е налице опасност от укриване, тъй като жалбоподателят се явил лично, доброволно пред ДАБ, разполага с разрешен и деклариран адрес на пребиваване съгласно решение на ДАБ и работи по действащ трудов договор. Претендира, че при тези обстоятелства, са налице законовите предпоставки за налагане на по-лека мярка по чл. 44 ал.5 от ЗЧРБ. Жалбоподателят твърди, че е с правен статут на лице търсещо международна закрила, поради

което процесната заповед била издадена в нарушение с чл. 34 и чл. 35 АПК, във връзка с чл. 44, ал. 2 и ал. 5 ЗЧРБ. От съда се иска отмяна на Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 1430/18.12.2025 г. на Началника на отдел „Миграция“ при СДВР - МВР и незабавното освобождаване на жалбоподателя от СДВНЧ.

В проведеното съдебно заседание по делото, жалбоподателят се явява лично и чрез адв. Я. К. като поддържа жалбата. Навежда доводи, които поддържа и в представени по делото писмени бележки, че с оглед доброволното си явяване пред ДАБ, представения трудов договор и твърденията на свидетеля – работодател на А. М. А. е видно, че жалбоподателят няма намерение да се укрие, което е основание за налагане на по-лека мярка по чл. 44 ал.5 от ЗЧРБ. Не претендира разноски в настоящото производство.

Ответникът Началник на отдел „Миграция“, СДВР - МВР, прави искане за потвърждаване на заповедта като правилна и законосъобразна, издадена в изискуемата форма, и съдържание при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материалния закон, от компетентен орган в рамките на учредените му правомощия. В съдебно заседание представляван от главен юрисконсулт А. оспорва жалбата. Освен административната преписка, представя доказателства по делото – Удостоверение рег. № 513р-99846 от 24.09.2025г. за компетентността на издателя на обжалвания акт. Оспорва твърденията на жалбоподателя. В писмени бележки описва в детайли фактическата обстановка и основанията за издаване на оспорения заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 87-ми състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка на оспорения акт по реда на чл.168 вр. чл.1546 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство по издаване на оспорения административен акт е започнало въз основа на информация, отразена в докладна записка с рег. № 5392р-1250/18.12.2025г., изготвена да Началника на отдел „Миграция“ – СДВР (л.16). Видно от записката на същата дата, служител на РПЦ –В. е установил лице от мъжки пол с имена А. М. А. / А. М. А., род. г. ЛНЧ [ЕГН]. гражданство С.. В хода на проверката е установено, че лицето е с отказан хуманитарен статут и статут на бежанец видно от Решение на ДАБ-МС № 3297/07.05.2025г., което в резултат на проведеното съдебно обжалване е потвърдено с решение № 26385/04.08.2025г. по адм. дело 6085/2025г. по описа на АССГ, потвърдено с решение №11919/25.11.2025год. на ВАС по адм. дело 9723/2025г..

При направена справка в АИС- НШИС е установено, че на лицето е издаден ПАМ с рег. №6101 ПАМ-556/25.11.2024год. на ГПУ-Б. (л.20). От информация в АИС-ИД е установено, че чуждият гражданин е било обявен за ОДИ от отдел „Миграция“-СДВР с телеграма № 29073/15.12.2025год. (л.24). Статут му е на незаконно пребиваващ чужденец, с отказана международна закрила с Решение на ДАБ-МС № 3297/07.05.2025г. влязло в сила след съдебно обжалване.

Чрез преводач била проведена беседа с лицето на разбираем за него език, според която същият е влезнал в страната, като е преминал през „зелена граница“ между Р. България и Р. Турция над граничното оградно съоръжение в група от шест човека, като не знае къде се намират другите в момента. Лицето е запознато, че е незаконно пребиваващ на територията на страната и трябва да се върне в страната си по произход или друга сигурна държава. А. А. М. е заявил, че не желае да се завърне в родната си страна и ще се укрие с цел да остане в Европа. Тази докладна записка е изготвена от младши полицейски инспектор в група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР, като на същата е даден регистрационен номер № 5392р-1250 от датата на издаването й.

При наличието на посочените обстоятелства на Началника на отдел „Миграция“ – СДВР-МВР, е предложено да се издаде заповед за налагане на ПАМ, по отношение на А. А. М., на основание чл.41 т.4 и чл. 44, ал.1, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Іа- 1201/01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и чл. 60, ал. 1 от АПК.

Отчитайки факта, че чуждият гражданин има издадена заповед с рег. №6101 ПАМ-556/25.11.2024год. на ГПУ-Б. за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход-С.“(л.20); на същия е отказана международна закрила и към дата 18.12.2025г. е лице обявено за ОДИ, като незаконно пребиваващ с цел експулсиране. След като е констатирано наличието на опасност от укриване на чужденеца и са взети предвид мотивите изложени в докладната записка, за да организира връщането и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената ПАМ, началника на отдел „Миграция“ - СДВР е постановил обжалваната Заповед за „Принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“ за срок не повече от 6 (шест) месеца от датата на фактическото настаняване на жалбоподателя.

Съдът е изискал за послужване адм. дело 6085/2025г. по описа на АССГ, І отделение, 45 състав и адм. дело № 9723/2025г. по описа на ВАС до приключване на производството. Изискана е и информация от ДАБ при МС, която е постъпила след проведеното открито съдебно заседание, поради което същата не следва да бъде обсъждана.

Жалбоподателят е представил по делото „Декларация“ по чл. 72, ал.5 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, подписана от О. Д. О., който, в качеството си на собственик на жилище, намиращо се на адрес: [населено място], р-н К., Ж.К. К.“, [жилищен адрес] декларира, че ще осигурява жилище и издръжка на чужденеца А. М. А. до изпълнение на наложените принудителни административни мерки съгл. ЗЧРБ. Приложено е и Решение № В-238/01.10.2025г. на директора на РПЦ- [населено място], ДАБ при МС, с което на чужденеца е разрешено да се настани на избрания от него външен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]. А. М. А. е представил и Трудов договор №283/03.10.2025г., сключен от него с работодател: „Мегапартс Маркет“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление : [населено място], [улица]. В договора е посочено, че мястото на изпълнение на работата е в [населено място], като продължителността на работния ден е 4 (четири) часа, а възнаграждението 540лв.

В хода на съдебното производство по искане на оспорващата страна съдът допусна разпит на един свидетел за установяване изпълнението на условията по чл.44 ал.4 от ЗЧРБ за прилагане на по-лека мярка. Свидетелят О. Д. О. е управител на „Мегапартс маркет“ ЕООД - работодател на жалбоподателя. Същият заявява, че познава А. М. А., който е служител в неговата фирма, незнае на какъв адрес е живял жалбоподателя през времето през което е бил служител при него, като единствено със сигурност мисли, че е в С.. Споделя, че като такъв изпълнява съвестно, стриктно и на време възложените му задължения. Идва навреме на работа и мотивът му да предостави жилище, където жалбоподателя да се настани е с цел да го задържи като работник, тъй като жилището му е второ и не се използва от никого. В деня на издадената оспорвана заповед е казал, че ще закъснее за работа. Гарантира, че би взел отново на работа оспорващия.

Страните не спорят по така описаните релевантни за правния спор факти, които позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок, визиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6, ал.8 и ал.10 от

ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – началник на сектор "Незаконна миграция" при отдел "Миграция" при СДВР, с правомощия съгласно Заповед рег. № № 513з - 5977 / 19.05.2025г.(л.28) да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР, като със Заповед № 513з – 9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР (л. 27) са възложени компетенции относно налагането на конкретната принудителна административна мярка. От представено Удостоверение рег. № 513р-99846 от 24.09.2025г. е видно, че на издателя са възложени да изпълнява функционалните задължения на длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР считано от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта. Спазени са законовите изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, ал. 1, вр. чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Разпоредбата на чл. 44 ал. 8 от ЗЧРБ гласи, определя срока на настаняването, които „продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца“. Чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, предвижда „настаняването на чужденци в специалните домове“ да се извършва „въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законното основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране“. Съгласно чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, заповедта за принудително настаняване в специален дом може да се обжалва в 14-дневен срок от фактическото настаняване по реда на АПК, като „жалбата не спира изпълнението на заповедта“.

Относително към приложението на визираните норми е и задължителното тълкуване, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело C-146/14 PPU "М. ". Според т. 40 от мотивите му: решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не трябва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид.

Така постановената мярка е и в съответствие с член 15, параграф 5 от Директива 2008/115/ЕО. Съгласно посочената разпоредба задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки, при наличието на които следва да бъдат приложени ограничения на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативното наличие на липса на възможности за прилагане на друга/и по - леки мерки от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които могат да обезпечат процеса на извеждане от страната. Хипотезите в ал. 6 на чл. 44 ЗЧРБ, очертани като предпоставки за принудително настаняване в СДВНЧ : „когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл.

39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване“ са идентични с тези по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. В цитираната докладна записка от проведената беседа е установено, че чуждият гражданин е влязъл в страната нелегално, което е потвърдено и от извършена справка в информационните системи по заявените от него данни като не е установено преминаване през ГКПП на Р. България. На жалбоподателя има издаден с рег. №6101 ПАМ-556/25.11.2024год. на ГПУ-Б. „Връщане до страната на произход – С.“. Видно от Решение на Председателя на ДАБ-МС № 3297/07.05.2025г., А. М. А. е кандидатствал за международна закрила, като му е отказан хуманитарен статут и статут на бежанец. Решението на Председателя на ДАБ при МС е обжалвано и е потвърдено с решение № 26385/04.08.2025г. по адм. дело 6085/2025г. по описа на АССГ, потвърдено с решение №11919/25.11.2025год. на ВАС по адм. дело 9723/2025г. Чужденецът е напуснал бежанския център в отдел ПМЗ- кв. В., като с Решение № В-232/01.10.2025г. на Директора на РПЦ- [населено място] му е разрешено да се настани на избран от него адрес. Съгласно чл. 30 т.5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), търсещият закрила е длъжен да пребивава на адреса разрешен му от ДАБ. При извършена проверка на 11.12.2025г. на адреса, на който му е разрешено да се настани а именно: [населено място],[жк], [жилищен адрес]., с цел да му бъде връчено Решение № В-232/01.10.2025г., А. М. А. не е установен. Съгласно изготвената докладна записка от проверката с рег. № 513р-137236/12.12.2025г. са взети сведения от домоуправител Н. Д. от ап.42. От тях става ясно, че домоуправителя познава А. М. А., но чуждия гражданин е напуснал жилището преди около година, тъй като собственика е обявил имота за продажба и от тогава жилището е празно и никой не живее в него.

В жалбата си А. М. А. сочи, че разполага с разрешен и деклариран адрес на пребиваване, който би следвало да е: [населено място],[жк], [жилищен адрес] но при проверката извършена на адреса, жалбоподателят не е открит. Съгласно сведенията на домоуправителя на сградата не пребивава там от близо година, а по негови думи откакто е постъпил на нова работа от октомври 2025г.. В личните обяснения дадени в съдебно заседание жалбоподателят твърди, че не е уведомил ДАБ за новия си адрес, за които също не казва кой е. Ответникът правилно е приел наличие на опасност от укриване, позовавайки се на установените обстоятелства с цитираната докладна записка рег. № 5392р-1250/18.12.2025г. Съдът приема, че реално съществува такава опасност, предвид поведението на чужденеца и неспазването от негова страна на задължението вменено му с чл. 30 т.5 от ЗУБ. В дадените от него лични обяснения в съдебно заседание същия показва, че не знае адреса на който следва да пребивава съгласно искането му и съответното дадено разрешението на ДАБ да се установи на външен адрес. Молбата с която е поискал разрешение да се настани на външен адрес е от дата 18.08.2025г., като до датата на издаване на оспорената ПАМ същия не представя доказателства да се е явил, за да е проверил дали същата е одобрена, както и че на 18.12.2025г. е отишъл доброволно до ДАБ, защото е изтичала регистрационната му карта. Видно от писмо ПМЗ-В-3051/09.12.2025г. , Директора на РПЦ – С. уведомява Директора на ГД „Гранична полиция“- МВР; Директора на СДВР отдел „Миграция“ и директора на Дирекция „Миграция“ МВР , че производството относно чуждият гражданин в ДАБ е приключило с влязло в сила решение за отказ от международна закрила и спрямо него се прилагат разпоредбите на Закона за чужденците в Република България.

Тези факти водят до обоснован извод, че чуждият гражданин знаейки, че вече е със статут на незаконно пребиваващ в страната - гражданин съзнателно не е изпълнил задължението си по чл. 30 т.5 от ЗУБ да не променя адреса, определен по реда на чл. 29, ал. 9, без разрешение от Държавната агенция за бежанците, с цел да се укрие.

Посоченият и представен от чуждия гражданин сключен трудов договор е от дата 03.10.2025г., което означава, че при постановяването на оспорената Заповед УРИ №5392 ПАМ - 1430/ 18.12.2025г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ , СДВР - МВР е бил известен на жалбоподателя, но същия не е споменат - липсва посочване относно този договор в проведената беседа с жалбоподателя, описана в Докладната записка – предложение за издаване на обжалваната ПАМ. Твърденията от негова страна, наведени в жалбата, че действащия трудов договор, регистриран по надлежния ред, доказва реална социална и икономическа обвързаност с територията на Република България сочат, в контекста на поведението на жалбоподателя по-скоро показват, че лицето по този начин е осигурило собствената си издръжка, но не кореспондират с изпълнение на вменената му от закона отговорност да информира ДАБ за извършените промени в адреса на който пребивава. Относно представената от А. М. А. Нотариално заверена декларация от неговия работодател О. О., видно от която му се предоставя издръжка и жилище, което да ползва стана ясно, че жалбоподателят не е уведомил ДАБ за този адрес и няма разрешение официална да се установи на него от АДБ. Относно потвърдените от работодателя факти, че жалбоподателя изпълнява съвместно задълженията си, същите не кореспондират с неизпълнението от негова страна на задължението да поиска от ДАБ промяна в адреса, на които пребивава, за да може да бъде открит при необходимост, тъй като е незаконно пребиваващ на територията на страната и знае, че трябва да се върне в страната си по произход или друга сигурна държава, относно което е заявил че не желае.

Необосновани и недоказани остават оплакванията на жалбоподателя, че акта е издаден при неизяснена фактическа обстановка и в нарушение на чл. 34 и чл. 35 от АПК. От данните по преписката е видно, че органите са положили дължимите усилия да изяснят всички данни за установения чужденец, в това число за законното му влизане и разрешено право за пребиваване – на всички възможни основания. Видно от докладна записка с рег. 5392р - 1250 / 18.12.2025г., към мотивите на която, препраща началника на отдел „Миграция“ , СДВР – МВР в оспорената заповед УРИ №5392 ПАМ - 1430/ 18.12.2025г., са извършени възможните справки в информационните системи и бази данни, в това число на ЕС и относно искането му за предоставянето на международна закрила. В процесния случай органите на СДВР от група „ А.“ при сектор Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ на СДВР, в рамките на проведената беседа чрез преводач от арабски език, са предоставили възможност на чужденеца да изрази становище, да представи доказателства, като самият той е заявил, че знае, че е незаконно пребиваващ и че трябва да се върне в страна си по произход или друга сигурна страна, но тъй като не желае, ще се укрие с цел да остане в Европа. От друга страна чужденецът не е установил и доказал наличието на обстоятелства за налагане на обезпечителни мерки, по смисъла на чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Ето защо правилно е направена преценка, че „индивидуалните обстоятелства на чужденеца не позволяват спрямо него да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44 ал.5 от ЗЧРБ.

Съдът приема, че по отношение на Д. Х. А. са налице такива конкретни фактически

данни, които сочат на опасност от укриване – същият веднъж е преминал границата нелегално, няма близки в страната и не притежава средства да я напусне. По делото са приложени докладна записка от извършена проверка на посочен адрес на пребиваване в договор за наем, от която е видно, че стая от 10 кв. м не е годна за обитаване, същата няма достъп до баня и санитарен възел, заявление от наемодателите И. Г. С. и М. Г. С., в което е посочено, че същите са получили парични средства, за да изготвят договор за наем, не са виждали и не познават Д. А., а извършват услуга на друг човек. В същото заявление е записано, че наемодателите С. се отказват да предоставят жилище на лицето Д. А.. Приложена е и докладна заповед, изготвена по повод започване на производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване на Дио Х. А., в която е отразено негово заявление, че не притежава паспорт, който да остави в залог, както и парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка.

От изложеното следва, че жалбоподателят е с неустановен адрес в страната. По представената декларация относно предоставяне на жилище на което да се установи, жалбоподателя не е уведомил ДАБ за промяна на адраса си и няма разрешение за него. Изложеното обуславя извод, че действително по отношение на жалбоподателя съществува опасност от укриване съобразно данните, посочени изрично от законодателя в пар. 1, т. 4з от ДР на ЗЧРБ, с което а са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – лицето е извършило правонарушение чрез преминаване на държавната граница не по установения ред.

И не на последно място жалбоподателят твърди, че на 18.12.2025г. доброволно се е явил в ДАБ с цел продължаване на изтеклата му регистрационната му карта, като от страна на ДАБ му било връчено решението, с което му се разрешава да се настани на адрес, различен от този на който живее към онзи момент. Същия е бил наясно с този факт и при получаването на разрешението не е поискал адреса му да бъде променен с реалния адрес на които пребивава, като по този начин би уведомил органа, че е извършена промяна от негова страна и така би изпълнил задължението си да уведоми ДАБ за адрес на който може да бъде намерен. От гореизложеното може да се направи обоснован извод, че жалбоподателя недобросъвестно като е получил решението за предоставен адрес не е уведомил органа за новия си такъв с цел да се укрие.

Процесната заповед следва да се приеме за мотивирана на основание посочената заповед за наложената ПАМ "връщане" на жалбоподателя, чието изпълнение следва да се обезпечи и причината „опасност от укриване“ каквато е явно налична. Посочените обстоятелства за оспорвания съставляват и предвидени в националното право критерии, според които е налице опасност от укриване според пар.1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ - "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка като се опита да се укрие. Доказателства в тази насока са видни и от справка в АИС-ИД от които се установява, че лицето е обявено за общодържавно издирване от 15.12.2025г. (л.24) по делото.

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка

съпътстваща изпълнението на наложената на жалбоподателя ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Ограничаването на правата му за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, съответства на изискванията на чл. 6 от АПК, чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата. В конкретния казус правомерното ограничаване на правото на свобода, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. "f" от КЗПЧОС, е предпоставено от приложението на друг основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенството на закона. Задържането е било необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца при наличните обективни данни за опасност от укриване. Установиха се предпоставките, предвидени в чл. 44, ал. 6 и, ал. 8 от ЗЧРБ като основания за издаване заповед за настаняване в СДНВЧ на чужденеца и и процесната заповед е материално-законосъобразна по чл.146, т.4 АПК.

Жалбата е неоснователна на всички основания по чл.146 АПК и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

От процесуалния представител на ответника своевременно е заявена претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При този изход на спора същата следва да бъде уважена, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. В тежест на жалбоподателя следва да се възложи заплащането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто)лева, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ. Като съгл. чл.12 и §5 от ПЗР на ЗАКОН ЗА ВЪВЕЖДАНЕ НА ЕВРОТО В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, сумата на разноските в размер на 100 лв. се изчислява на 51.13 евро.

По делото са направени разноски за преводач в производството, заплатени от бюджета на съда в размер на 60(шестдесет) евро, които също следва да бъдат възложени в тежест на жалбоподателя, с оглед изхода на спора.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 87 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А. / А. М. А./с ЛНЧ [ЕГН], род. на г. в С. арабска република, гражданин на С. арабска република, срещу Заповед УРИ №5392 ПАМ - 1430/ 18.12.2025г., издадена от Началник на отдел „Миграция“ , СДВР - МВР, с която на осн. чл. 44 ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № 13 – 1201/01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им, с която е постановено принудително настаняване на жалбоподателя в Специален дом за временно настаняване на чужденци, за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

ОСЪЖДА А. М. А. / А. М. А./ с ЛНЧ [ЕГН], род. на г. в С. арабска република, гражданин на С. арабска република да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 51.13 (петдесет и едно евро и тринадесет евроцента) евро юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА А. М. А. / А. М. А./ с ЛНЧ [ЕГН], род. на г. в С. арабска република, гражданин на С. арабска република да заплати в полза на Административен съд – София – град, сумата в размер на 60 (шестдесет) евро., представляваща възнаграждение за преводач в производството по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен

съд в 14 - дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.
СЪДИЯ: